

tet af de generelle regler om anmeldelse, der vil blive fastsat med hjemmel i lovens § 35, stk. 2.

Til nr. 6.

Forslaget til bestemmelsen i § 39, stk. 4, bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om godkendelse af virksomheder, der optages på den i § 35 nævnte liste, herunder om indsendelse af ansøgning og behandling heraf. Forslaget præciserer i forlængelse af den eksisterende § 39, at der er hjemmel til at fastsætte regler for virksomheder, der som følge af udvidelser af listen bliver godkendelsespligtige. Dette vil blandt andet være aktuelt for den udvidelse af listen, der skal ske i forbindelse med gennemførelsen af IPPC-direktivet og Seveso2-direktivet. Ved udmøntningen af bemyndigelsen skal der tages hensyn til, at alle IPPC-virksomheder skal være godkendt i overensstemmelse med direktivet senest den 30. oktober 2007. For så vidt angår Seveso-virksomhederne henvises til afsnit 5 ovenfor under de generelle bemærkninger.

Ved fastsættelse af tidsfristen for indsendelse af godkendelsesansøgning for større husdyrbrug, der optages på listen over godkendelsespligtige virksomheder, vil der blive taget hensyn til muligheden for at indrette sig på de krav, som godkendelsen kan forventes at medføre.

På baggrund af en gennemgang af virksomhedens forhold vurderer den godkendende myndighed, om der bør meddeles godkendelse, og i givet fald på hvilke vilkår. I ekstreme tilfælde kan der nedlægges forbud mod den videre drift af hele virksomheden eller dele af virksomheden, hvis det skønnes, at det ikke vil være muligt at nedbringe forureningen fra virksomheden til et acceptabelt niveau.

Til nr. 7.

Forslaget til ændring af § 40 a er en konsekvens af ændringen i nr. 8.

Til nr. 8.

Med forslaget opretholdes de gældende bestemmelser i § 41 og § 41 a

- om betingelserne for at meddele påbud eller forbud,
- om retsbeskyttelsesperioden og mulighederne for indgreb heri,
- om mulighederne for at ændre vilkårene i en godkendelse efter retsbeskyttelsesperiodens udløb,
- om ministerens bemyndigelse til at nedsætte retsbeskyttelsesperioden for bestemte brancher, samt
- om muligheden for at tilbagekalde en godkendelse eller fastsætte særlige vilkår.

Som noget nyt foreslås det, at myndighedernes generelle adgang til at ændre en miljøgodkendelse i retsbeskyttelsesperioden udvides. Endvidere foreslås det, at ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om periodisk revurdering. Endelig foreslås det, at det præciseres, at myndighederne kan påbyde virksomhederne at gennemføre bestemte foranstaltninger.

For at opnå større overskuelighed foreslås det, at den gældende bestemmelse i § 41 opdeles i fire selvstændige bestemmelser, og samtidig foreslås en sproglig modernisering af bestemmelserne.

Til § 41

Med forslaget til § 41 videreføres bestemmelsen i den gældende § 41, stk. 1 og 2, om at tilsynsmyndigheden har mulighed for at meddele påbud eller forbud over for lovligt bestående listevirksomheder.

Med den foreslåede ændring ophæves dog § 41, stk. 1, 2. pkt.: »Tilsvarende påbud kan gives, når listevirksomhed medfører væsentlig mere forurening, herunder affaldsfrembringelse, end der ville forekomme ved anvendelsen af mindst forurenende teknologi eller bedst mulige rensning«. Der henvises til Folketingstidende, 1990-91, Tillæg A, sp. 1555.

Denne sætning er overflødig, idet begrebet »væsentlig forurening« som hidtil er knyttet til lovens forureningsbegrænsningsprincip, jf. § 3. I begrebet »væsentlig forurening« ligger således, at det miljømæssigt acceptable niveau for forurening ændrer sig i lyset af udviklingen af renere teknologi eller forbedrede rensningsmetoder.

Det udvidede væsentlighedskriterium, der blev indføjet ved 1991-loven i den gældende § 41, stk. 1, 2. pkt., har i praksis snarere bragt tvivl om fortolkningen af bestemmelsen end klarhed.

Det er endvidere overflødigt at fremhæve indgrebsmulighederne overfor uacceptabel affaldsfrembringelse, idet det allerede fremgår af lovens formålsbestemmelser, at affaldsfrembringelse er et forureningsparameter. Det understreges, at forslaget ikke tilsigter at svække indsatsen overfor affaldsfrembringelse.

Herudover er det præciseret i forslaget, at et påbud kan være formuleret som et krav om, at virksomheden skal gennemføre nærmere bestemte foranstaltninger. Ændringen er en modifikation i forhold til bemærkningerne til 1991-loven, hvor det blev tilkendegivet, at der aldrig bør stilles krav om anvendelse af en nærmere bestemt teknologi. Der henvises til Folketingstidende 1990-91, Tillæg A, sp. 1557.

Den foreslåede bestemmelse giver hjemmel for den gældende administrative praksis, hvorefter kravene til en virksomhed typisk består af krav om overholdelse